HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a treia)

10 iulie 2019*

„Recurs – Concurență – Înțelegeri – Sectorul instrumentelor financiare derivate pe rata dobânzii în yeni japonezi – Decizie prin care se constată o încălcare a articolului 101 TFUE și a articolului 53 din Acordul privind SEE – Răspunderea unei întreprinderi pentru rolul său de facilitator al înțelegerii – Calculul amenzii – Obligația de motivare”

În cauza C-39/18 P,

având ca obiect un recurs formulat în temeiul articolului 56 din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, introdus la 22 ianuarie 2018,

Comisia Europeană, reprezentată de B. Mongin, de M. Farley, de T. Christoforou și de V. Bottka, în calitate de agenți,

recurentă,

celelalte părți din procedură fiind:

NEX International Limited, fostă Icap plc, cu sediul în Londra (Regatul Unit),

Icap Management Services Ltd, cu sediul în Londra,

Icap New Zealand Ltd, cu sediul în Wellington (Noua-Zeelandă), reprezentate de C. Riis-Madsen, advokat, și de S. Frank, avocat,

reclamante în primă instanță,

CURTEA (Camera a treia),

compusă din doamna A. Prechal, președintă de cameră, domnii F. Biltgen, J. Malenovský, C. G. Fernlund (raportor) și doamna L. S. Rossi, judecători,

avocat general: domnul E. Tanchev,

grefier: doamna L. Hewlett, administratoare principală,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 14 februarie 2019,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 2 mai 2019,

pronunță prezenta

* Limba de procedură: engleza.

Hotărâre

1 Prin recursul formulat, Comisia Europeană solicită anularea Hotărârii Tribunalului Uniunii Europene din 10 noiembrie 2017, Icap și alții/Comisia (T-180/15, denumită în continuare „hotărârea atacată”, EU:T:2017:795), prin care acesta a anulat în parte Decizia C(2015) 432 final a Comisiei din 4 februarie 2015 privind o procedură de aplicare a articolului 101 TFUE și a articolului 53 din Acordul privind SEE (Cauza AT.39861 – Instrumente financiare derivate pe rata dobânzii în yeni[1]) (denumită în continuare „decizia în litigiu”).

Istoricul cauzei și decizia în litigiu

2 Din istoricul cauzei expus la punctele 1-21 din hotărârea atacată reiese că Icap plc (căreia i-a succedat în drepturi și în obligații NEX International Limited), Icap Management Services Ltd și Icap New Zealand Ltd (denumite în continuare, împreună, „Icap”) fac parte dintr-o întreprindere de servicii de brokeraj prin intermediul unor rețele vocale și electronice, care este de asemenea furnizor de servicii de posttranzacționare.

3 Prin decizia în litigiu, Comisia a reținut că Icap participase la șase încălcări ale articolului 101 TFUE și ale articolului 53 din Acordul privind Spațiul Economic European din 2 mai 1992 (JO 1994, L 1, p. 3, Ediție specială, 11/vol. 53, p. 4), cu privire la manipularea ratelor de referință interbancare *London Interbank Offered Rate* [LIBOR, rată interbancară practicată la Londra (Regatul Unit)] și *Tokyo Interbank Offered Rate* [TIBOR, rată interbancară practicată la Tokyo (Japonia)] pe piața instrumentelor financiare derivate pe rata dobânzii în yeni japonezi, care fuseseră constatate în prealabil prin Decizia C(2013) 8602 final a Comisiei din 4 decembrie 2013 referitoare la o procedură inițiată în temeiul articolului 101 TFUE și al articolului 53 din Acordul privind SEE (Cauza AT.39861 – Instrumente financiare derivate pe rata dobânzii în yeni japonezi).

4 La 29 octombrie 2013, Comisia a inițiat împotriva Icap o procedură de constatare a unei încălcări.

5 La 12 noiembrie 2013, Icap a informat Comisia cu privire la intenția sa de a nu opta pentru o procedură de tranzacție.

6 La 4 februarie 2015, Comisia a adoptat decizia în litigiu, aplicând Icap șase amenzi, în cuantum total de 14 960 000 de euro, pentru „facilitarea” următoarelor șase încălcări:

– „încălcarea UBS/RBS din 2007”, între 14 august și 1 noiembrie 2007;

– „încălcarea UBS/RBS din 2008”, între 28 august și 3 noiembrie 2008;

– „încălcarea UBS/DB”, între 22 mai și 10 august 2009;

– „încălcarea Citi/RBS”, între 3 martie și 22 iunie 2010;

– „încălcarea Citi/DB”, între 7 aprilie și 7 iunie 2010, și

– „încălcarea Citi/UBS”, între 28 aprilie și 2 iunie 2010.

1 Cu excepția unei erori, această mențiune nu figurează în titlul deciziei.

7 Punctele 18-21 din hotărârea atacată sunt formulate după cum urmează:

„18 Comisia a amintit cu titlu introductiv că, în temeiul Orientărilor privind calcularea amenzilor aplicate în temeiul articolului 23 alineatul (2) litera (a) din Regulamentul (CE) nr. 1/2003 (JO 2006, C 210, p. 2, Ediție specială, 08/vol. 4, p. 264, denumite în continuare «Orientările din 2006»), cuantumul de bază al amenzii trebuie să fie stabilit având în vedere contextul în care încălcarea a fost săvârșită, precum și în special gravitatea și durata încălcării și că rolul avut de fiecare participant trebuie să facă obiectul unei evaluări individuale care să evidențieze și eventualele circumstanțe agravante sau atenuante (considerentul (284) al deciziei [în litigiu]).

19 Comisia a observat că Orientările din 2006 furnizau doar câteva direcții cu privire la metoda de calcul al amenzii pentru facilitatori. Dat fiind că Icap era un operator activ pe piețele serviciului de brokeraj, iar nu pe piața instrumentelor financiare derivate pe rata dobânzii, Comisia a apreciat că, pentru a stabili cifra de afaceri și cuantumul amenzii, nu putea substitui cheltuielile legate de prețurile instrumentelor financiare derivate pe rata dobânzii în yeni japonezi cu cheltuielile de brokeraj, întrucât o asemenea substituire nu ar reflecta gravitatea și natura încălcării. Din această situație, Comisia a dedus în esență că trebuia să aplice punctul 37 din Orientările din 2006, care permite abaterea de la aceste orientări în privința stabilirii cuantumului de bază al amenzii (considerentul (287) al deciziei [în litigiu]).

20 Având în vedere gravitatea comportamentelor în cauză și durata participării Icap la fiecare dintre cele șase încălcări în cauză, Comisia a stabilit pentru fiecare încălcare un cuantum de bază al amenzii, și anume 1 040 000 de euro pentru încălcarea UBS/RBS din 2007, 1 950 000 de euro pentru încălcarea UBS/RBS din 2008, 8 170 000 de euro pentru încălcarea UBS/DB, 1 930 000 de euro pentru încălcarea Citi/RBS, 1 150 000 de euro pentru încălcarea Citi/DB și 720 000 de euro pentru încălcarea Citi/UBS (considerentul (296) al deciziei [în litigiu]).

21 În ceea ce privește stabilirea cuantumului definitiv al amenzii, Comisia nu a reținut existența niciunei circumstanțe agravante sau atenuante și a reținut că plafonul de 10 % din cifra de afaceri anuală nu a fost depășit (considerentul (299) al deciziei [în litigiu]). Prin urmare, prin articolul 2 din partea dispozitivă a deciziei [în litigiu] sunt aplicate reclamantelor amenzi al căror cuantum definitiv este echivalent cuantumului de bază al acestora.”

Procedura în fața Tribunalului și hotărârea atacată

8 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 14 aprilie 2015, Icap a introdus o acțiune având ca obiect anularea deciziei în litigiu și, în subsidiar, reducerea cuantumului amenzilor aplicate.

9 În susținerea cererii sale de anulare, Icap invoca șase motive. Prin intermediul primelor patru motive, aceasta contesta legalitatea articolului 1 din decizia în litigiu, referitor la existența încălcărilor. Al cincilea și al șaselea motiv erau formulate împotriva articolului 2 din această decizie, referitor la amenzile aplicate.

10 Prin hotărârea atacată,Tribunalul, pe de o parte, a anulat parțial articolul 1 din decizia în litigiu și, pe de altă parte, a anulat articolul 2 din această decizie.

Concluziile părților în fața Curții

11 Comisia solicită Curții:

– anularea hotărârii atacate, în măsura în care prin aceasta sunt anulate amenzile stabilite la articolul 2 din decizia în litigiu;

– respingerea celui de al cincilea și a celui de al șaselea motiv, referitoare la amenzi, ale acțiunii formulate de ICAP în fața Tribunalului și, în exercitarea competenței sale de fond, stabilirea cuantumului adecvat al amenzilor aplicate ICAP și

– obligarea ICAP la plata tuturor cheltuielilor de judecată aferente prezentei proceduri și adaptarea obligației de plată a cheltuielilor de judecată care figurează în hotărârea atacată pentru a reflecta decizia pronunțată în prezentul recurs.

12 Icap solicită Curții:

– respingerea recursului în tot sau în parte și

– obligarea Comisiei la plata tuturor cheltuielilor de judecată aferente prezentei proceduri, inclusiv a celor aferente procedurii în primă instanță.

Cu privire la recurs

13 Comisia invocă un motiv unic, întemeiat pe o eroare de drept în interpretarea și în aplicarea jurisprudenței referitoare la motivarea deciziilor de aplicare a unor amenzi.

Argumentele părților

14 Comisia susține că Tribunalul a săvârșit o eroare de drept atunci când a statuat că stabilirea cuantumului amenzilor aplicate Icap nu era motivată suficient în decizia în litigiu.

15 Această instituție arată că Tribunalul, la punctele 287-291 din hotărârea atacată, s-a întemeiat pe o interpretare greșită a obligației de motivare. Tribunal nu ar fi respectat jurisprudența care rezultă din Hotărârea din 8 decembrie 2011, Chalkor/Comisia (C-386/10 P, EU:C:2011:815, punctul 61), și din Hotărârea din 22 octombrie 2015, AC-Treuhand/Comisia (C-194/14 P, EU:C:2015:717, punctele 66-68)[2], potrivit căreia Comisia își respectă această obligație atunci când indică unei întreprinderi ținute responsabilă de o încălcare a articolului 101 TFUE, pentru rolul său de facilitator, elementele de apreciere care i-au permis să determine gravitatea și durata încălcării, fără să fie totuși obligată să indice toate elementele cifrice și calculele efectuate pentru a putea stabili cuantumul amenzii.

16 În plus, Tribunalul, la punctele 295 și 296 din hotărârea atacată, nu ar fi luat în considerare Hotărârea din 28 ianuarie 2016, Quimitécnica.com și de Mello/Comisia (C-415/14 P, nepublicată, EU:C:2016:58, punctul 53), din care ar reieși, cu toate acestea, că motivarea unui act al Comisiei trebuie apreciată în raport cu contextul acestuia, care ar include schimburile între aceasta din urmă și persoanele interesate care au putut avea loc înainte și după adoptarea actului în cauză.

17 Comisia consideră că decizia în litigiu indică, în mod corespunzător cerințelor legale, factorii privind gravitatea și durata participării Icap la încălcare și că motivarea sa este, în această privință, comparabilă cu cea a deciziei în discuție în cauza în care s-a pronunțat Hotărârea din 22 octombrie 2015, AC-Treuhand/Comisia (C-194/14 P, EU:C:2015:717).

18 Comisia consideră că a depășit ceea ce era obligată să facă pentru a răspunde Icap, care se considera victima unei diferențe de tratament în raport cu întreprinderea R. P. Martin, de asemenea obligată la plata unor amenzi pentru rolul său de facilitator în același cartel, dar care, spre deosebire de Icap, optase pentru o tranzacție.

2 Conform punctului 69 din VM.

19 Comisia arată, în primul rând, că a luat ca bază de calcul valoarea vânzărilor și cifra de afaceri mondială aplicate băncilor participante. În continuare, ea ar fi ținut seama de durata participării Icap și, în sfârșit, ar fi aplicat o reducere cuantumului de bază ipotetic pentru a obține o amendă forfetară, adecvată și proporțională. Aceeași metodă ar fi fost aplicată întreprinderii R. P. Martin, cu respectarea principiului egalității de tratament. Aceasta din urmă ar fi beneficiat însă de o reducere de 25 % în temeiul clemenței, precum și de o reducere de 10 % în temeiul procedurii de tranzacție. Cifra de afaceri a acesteia ar fi fost, în plus, aproape de douăzeci de ori mai mică decât cea a Icap, iar participarea sa la încălcare ar fi durat aproximativ o lună, în timp ce cea a Icap ar fi durat mai mult de două luni.

20 În ipoteza în care Curtea ar dori să se pronunțe asupra cuantumului amenzilor în temeiul competenței sale de fond, Comisia îi solicită să stabilească cuantumul fiecărei amenzi proporțional cu reducerea duratelor reținute de Tribunal, care au dobândit autoritate de lucru judecat.

21 Icap susține că acest motiv nu este fondat.

Aprecierea Curții

22 Motivul de recurs ridică în principal problema dacă Tribunalul nu a respectat conținutul obligației de motivare, care îi revine Comisiei, atunci când a statuat în esență, la punctele 287-296 din hotărârea atacată, că aceasta nu poate să se limiteze la asigurarea generală că cuantumurile de bază reținute cu privire la întreprinderile responsabile de încălcări ale articolului 101 TFUE, pentru că au facilitat o înțelegere, reflectă gravitatea, durata și natura participării lor la încălcări, precum și efectul disuasiv al amenzilor, deși este cert că aceste cuantumuri au fost stabilite în temeiul unei metodologii specifice, care nu le-a fost divulgată acestor întreprinderi.

23 Astfel cum a amintit Tribunalul la punctele 287 și 288 din hotărârea atacată, potrivit unei jurisprudențe constante, motivarea prevăzută la articolul 296 TFUE trebuie adaptată naturii actului în cauză și trebuie să menționeze în mod clar și neechivoc raționamentul instituției care a emis actul contestat, astfel încât să dea posibilitatea persoanelor interesate să ia cunoștință de temeiurile măsurii luate, iar instanței Uniunii să își exercite controlul. Nu este obligatoriu ca motivarea să specifice toate elementele de fapt și de drept pertinente, având în vedere că problema dacă motivarea unui act respectă condițiile impuse de articolul 296 TFUE trebuie să fie apreciată nu numai prin prisma modului de redactare, ci și în raport cu contextul său, precum și cu ansamblul normelor juridice care reglementează materia respectivă (a se vedea în special Hotărârea din 2 aprilie 1998, Comisia/Sytraval și Brink's Franța, C-367/95 P, EU:C:1998:154, punctul 63, și Hotărârea din 8 mai 2019, Landeskreditbank Baden-Württemberg/BCE, C-450/17 P, EU:C:2019:372, punctul 87).

24 În ceea ce privește deciziile de aplicare a unor amenzi întreprinderilor pentru încălcarea articolului 101 TFUE, obligația de motivare are o importanță cu totul deosebită. Revine Comisiei sarcina de a-și motiva decizia și în special de a explica ponderarea și evaluarea pe care le-a realizat cu privire la elementele luate în considerare. Existența unei motivări trebuie să fie verificată de instanță din oficiu (Hotărârea din 8 decembrie 2011, Chalkor/Comisia, C-386/10 P, EU:C:2011:815, punctul 61).

25 Deși este adevărat că Comisia beneficiază de o largă putere de apreciere în ceea ce privește metoda de calcul al amenzilor în caz de încălcare a normelor Uniunii în materie de concurență (Hotărârea din 19 decembrie 2012, Heineken Nederland și Heineken/Comisia, C-452/11 P, nepublicată, EU:C:2012:829, punctul 92 și jurisprudența citată), ea a adoptat, cu toate acestea, din rațiuni de transparență, Orientările din 2006, în care precizează în ce mod va lua în considerare anumite circumstanțe ale încălcării și consecințele care vor putea fi deduse din acestea în ceea ce privește cuantumul amenzii (Hotărârea din 8 decembrie 2011, Chalkor/Comisia, C-386/10 P, EU:C:2011:815, punctul 59).

26 Orientările din 2006 se bazează astfel pe luarea în considerare a valorii vânzărilor de produse vizate în legătură cu încălcarea pentru stabilirea cuantumului de bază al amenzilor care trebuie aplicate. Aceste orientări prevăd, la punctele 6 și 13, că valoarea vânzărilor menționate, în combinație cu durata încălcării, urmărește „să reflecte importanța economică a încălcării, precum și ponderea relativă a fiecărei întreprinderi participante la încălcare”.

27 Această metodă poate fi însă uneori neadaptată împrejurărilor specifice unei cauze. Aceasta este situația printre altele atunci când o întreprindere declarată responsabilă de o încălcare a articolului 101 TFUE pentru că a facilitat o înțelegere nu realizează nicio cifră de afaceri pe piața produselor relevante. Într-o astfel de situație, Curtea a statuat că Comisia avea motive întemeiate pentru a recurge la o altă metodologie decât cea descrisă în Orientările din 2006 și, conform punctului 37 din acestea, pentru a stabili în mod forfetar cuantumul de bază al amenzii aplicate întreprinderii care, prin activitatea sa de consultanță, facilitase o înțelegere (a se vedea în acest sens Hotărârea din 22 octombrie 2015, AC-Treuhand/Comisia, C-194/14 P, EU:C:2015:717, punctele 65-67).

28 În ceea ce privește stabilirea întinderii obligației de motivare care incumbă Comisiei atunci când se abate de la metodologia generală prevăzută de Orientările din 2006, trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, deși o decizie a Comisiei care se încadrează într-o practică decizională constantă poate fi motivată în mod succint, în special prin referire la această practică, atunci când aceasta se îndepărtează considerabil de deciziile precedente, Comisia trebuie să prezinte în mod explicit raționamentul (a se vedea printre altele Hotărârea din 26 noiembrie 1975, Groupement des fabricants de papiers peints de Belgia și alții/Comisia, 73/74, EU:C:1975:160, punctul 31, și Hotărârea din 29 septembrie 2011, Elf Aquitaine/Comisia, C-521/09 P, EU:C:2011:620, punctul 155).

29 Trebuie de asemenea amintită jurisprudența constantă care a recunoscut că respectivele orientări prevăd o normă de conduită care indică practica ce trebuie urmată și de la care Comisia nu se poate îndepărta într-un caz particular fără a indica motive care să fie compatibile printre altele cu principiul egalității de tratament (a se vedea în acest sens Hotărârea din 30 mai 2013, Quinn Barlo și alții/Comisia, C-70/12 P, nepublicată, EU:C:2013:351, punctul 53, și Hotărârea din 11 iulie 2013, Ziegler/Comisia, C-439/11 P, EU:C:2013:513, punctul 60 și jurisprudența citată).

30 Atunci când Comisia invocă punctul 37 din Orientările din 2006, aceasta este obligată, în consecință, să expună motivele care îi permit să considere că particularitățile cauzei cu care este sesizată sau necesitatea de a atinge un nivel disuasiv justifică abaterea sa de la metoda indicată în orientările respective, astfel cum a statuat în esență Tribunalul la punctul 289 din hotărârea atacată.

31 Pe de altă parte, Comisia își respectă obligația de motivare atunci când expune în decizia sa elementele de apreciere care i-au permis să determine gravitatea și durata încălcării (Hotărârea din 22 octombrie 2015, AC-Treuhand/Comisia, C-194/14 P, EU:C:2015:717, punctul 68). Deși nu este ținută să indice toate datele cifrice referitoare la fiecare dintre etapele intermediare ale modului de calcul al amenzii reținut, aceasta are însă obligația, astfel cum a statuat Tribunalul la punctul 291 din hotărârea atacată, să explice ponderarea și evaluarea pe care le-a realizat cu privire la elementele luate în considerare (Hotărârea din 8 decembrie 2011, Chalkor/Comisia, C-386/10 P, EU:C:2011:815, punctul 61).

32 În cazul în care menționarea acestor elemente este necesară, problema dacă ea este suficientă trebuie să fie apreciată în raport cu împrejurările respective și cu contextul în care se înscrie decizia Comisiei.

33 Desigur, într-o cauză în care Comisia fixase în mod forfetar cuantumul de bază al amenzii aplicate întreprinderii care facilitase înțelegerea, Curtea a statuat că era suficientă motivarea care se limita la a afirma că s-a ținut seama de gravitatea și durata încălcărilor la stabilirea acestui cuantum (a se vedea în acest sens Hotărârea din 22 octombrie 2015, AC-Treuhand/Comisia, C-194/14 P, EU:C:2015:717, punctele 68 și 69). Cu toate acestea, nu se poate deduce din acea hotărâre că o astfel de motivare este întotdeauna satisfăcătoare, oricare ar fi particularitățile situației în cauză.

34 Pe de altă parte, în cazul în care Comisia se abate de la Orientările din 2006 și aplică o altă metodologie adaptată în mod specific particularităților situației întreprinderilor care au facilitat o înțelegere, este necesar, din perspectiva dreptului la apărare, ca metodologia menționată să fie divulgată persoanelor interesate, pentru ca acestea să fie în măsură să își facă cunoscut punctul de vedere cu privire la elementele pe care Comisia intenționează să își întemeieze decizia (a se vedea prin analogie Hotărârea din 22 octombrie 2013, Sabou, C-276/12, EU:C:2013:678, punctul 38 și jurisprudența citată). Astfel, divulgarea respectivă contribuie la echitatea, la imparțialitatea și la calitatea deciziilor Comisiei de care depinde, în ultimă instanță, încrederea pe care publicul și întreprinderile o acordă legitimității acțiunii acestei instituții în materie de concurență (a se vedea în acest sens Hotărârea din 16 ianuarie 2019, Comisia/United Parcel Service, C-265/17 P, EU:C:2019:23, punctele 31, 33, 34 și 53).

35 În speță, este cert că Comisia a stabilit cuantumul de bază al amenzilor aplicate Icap și R. P. Martin în temeiul aceleiași metode special concepută pentru a răspunde situației specifice a facilitatorilor și care se bazează pe un test în cinci etape care este de natură să măsoare durata și gravitatea implicării lor la încălcările în cauză. Astfel, împrejurările prezentei cauze diferă de cele în discuție în cauza în care s-a pronunțat Hotărârea din 22 octombrie 2015, AC-Treuhand/Comisia (C-194/14 P, EU:C:2015:717), în care Comisia a stabilit în mod forfetar cuantumul de bază al amenzii aplicate unicului facilitator al înțelegerii.

36 În plus, Tribunalul a arătat, la punctul 293 din hotărârea atacată, că considerentul (287) al deciziei în litigiu „nu furnizează precizări cu privire la metoda alternativă favorizată de Comisie, ci se limitează la asigurarea generală că aceste cuantumuri de bază ar reflecta gravitatea, durata și natura participării Icap la încălcările în cauză, precum și necesitatea de a garanta efectul suficient de disuasiv al amenzilor”.

37 Având în vedere elementele de drept amintite la punctele 28-34 din prezenta hotărâre, Tribunalul a încuviințat în mod întemeiat aprecierea, care figurează la punctul 294 din hotărârea atacată, potrivit căreia, pe de o parte, „[r]edactat în acest mod, considerentul (287) al [deciziei în litigiu] nu permite nici reclamantelor să înțeleagă temeinicia metodologiei favorizate de Comisie, nici Tribunalului să o verifice” și, pe de altă parte, „[a]ceastă insuficiență a motivării se regăsește și în considerentele (290)-(296) ale deciziei menționate, care nu furnizează informațiile minime care ar fi putut să permită să se înțeleagă și să se verifice pertinența și ponderarea elementelor luate în considerare de Comisie la stabilirea cuantumului de bază al amenzilor, fiind încălcată jurisprudența” (a se vedea în acest sens Hotărârea din 8 decembrie 2011, Chalkor/Comisia, C-386/10 P, EU:C:2011:815, punctul 61).

38 Contrar celor susținute de Comisie, obligația de a motiva în mod suficient pertinența și ponderarea elementelor pe care le-a luat în considerare în determinarea metodei alternative pe care a ea privilegiat-o nu implică, având în vedere jurisprudența amintită la punctul 31 din prezenta hotărâre, ca aceasta să fie obligată să furnizeze elementele cifrice referitoare la modul de calcul al amenzii sau să fie constrânsă să explice în detaliu calculele interne pe care le-a efectuat. În speță, Comisia nu a susținut, de altfel, că enumerarea celor cinci etape pe care le presupune metoda alternativă reținută, și pe care ea a prezentat-o doar în stadiul procedurii desfășurate în fața Tribunalului, o conducea la divulgarea unor date sau a unor calcule interne.

39 De asemenea, Comisia obiectează că Tribunalul a omis să ia în considerare informațiile referitoare la metodologia de calcul, care i-au fost furnizate reclamantei în cadrul procedurii administrative, precum și în etapa contencioasă.

40 Cu toate acestea, ținând seama de importanța pe care o are obligația de motivare în raport cu elementele amintite la punctul 34 din prezenta hotărâre, Tribunalul nu a săvârșit o eroare de drept atunci când a statuat, la punctul 295 din hotărârea atacată, că, „în cazul în care motivarea unui act atacat trebuie să fie examinată cu luarea în considerare a contextului său, nu se poate considera că

desfășurarea unor […] discuții exploratorii și informale poate dispensa Comisia de obligația de a explica, în decizia atacată, metodologia pe care a aplicat-o în vederea stabilirii cuantumurilor amenzilor aplicate”.

41 În plus, având în vedere lipsa oricărei explicații în ceea ce privește pertinența și ponderarea elementelor luate în considerare de Comisie la stabilirea metodei de calcul al cuantumului de bază al amenzii aplicate Icap, Tribunalul a statuat în mod întemeiat, la punctul 296 din hotărârea atacată, că o „explicație furnizată în stadiul procedurii în fața Tribunalului nu [putea] fi luată în considerare în vederea aprecierii respectării de către Comisie a obligației sale de motivare”.

42 În consecință, motivul unic al recursului trebuie respins ca fiind nefondat.

43 Din ansamblul considerațiilor care precedă rezultă că recursul trebuie respins.

Cu privire la cheltuielile de judecată

44 Potrivit articolului 138 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, aplicabil procedurii de recurs în temeiul articolului 184 alineatul (1) din același regulament, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât Icap a solicitat obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată, iar Comisia a căzut în pretenții, se impune obligarea acesteia la plata cheltuielilor de judecată.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a treia) declară și hotărăște:

1) Respinge recursul.

2) Obligă Comisia Europeană la plata cheltuielilor de judecată.

Semnături